

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Απὸ 1ης Ἰανουαρίου ἕως Ἰουλίου

Ἔν τῳ ἔσωτ. ἀρ. 6. Ἔν τῳ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παύλου Καραλίδου λόγος εἰς Γλάδστωναν.—Περὶληψὶς ἐπιλήτις Μιχαήλ Γ. Γαλανοῦ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἑορτῇ τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς προντίζων περὶ τῶν ἐπισκόπων του, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου — Ἄς πράττοιμεν τοῦ Θεοῦ τὴν θέλησιν, ὑπὸ Π. Κ. Γκαρογιάννη — Ἀδελφότης ἐν Σέρραις. «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.» — Ἐκδόσεις τῶν Ἀπάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου μετὰ ἐρμηνευτικῆς παραφράσεως. — Πικίλα. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προτεχὴν ἐδομίδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ δ. Α. Διαληγεῖ.

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΑ

(8 συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὡς κυρίως ἐπιστήμιον, ἦτοι ὡς θεολόγος, φιλόσοφος καὶ φιλόλογος ἐξεταζόμενος ὁ Γλάδστων ἤκου τὴν ἐξουσίαν πολυμάθειαν πρὸς τὴν βαθύτητα τῆς ἀντιλήψεως. Ἐν τῇ Θεολογίᾳ, εἰς ἣν ἐπεδόθη μετ' ἀγάπης ἐκ τῆς ἰσχύος καὶ βαθύτητος τοῦ θερησκευτικοῦ αἰσθηματος, ἤκου ἄκουσεν τὴν πολυμάθειαν καὶ τὸ ἐπιστημονικῶς συστηματικὸν τῆς νεωτέρας θεολογικῆς ἐπιστήμης πρὸς τὸν πνευματικὸν πλοῦτον καὶ τὸ βάθος τῶν ἰδεῶν τῶν ἀρχαίων. Αἱ θεολογικαὶ μελέται καὶ συζητήσεις τοῦ ἀνδρὸς ἀπορρέουσιν ἀπὸ βαθύτατον καὶ ζωηρότατον θερησκευτικοῦ αἰσθηματος ἐπηρεαζόμενον ἅπαν τὸ πνευματικὸν βάθος τῆς διανοίας καὶ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως καὶ τοῦ θερησκευτικοῦ αἰσθηματος καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Γλάδστων δύναται νὰ παραβληθῇ μᾶλλον πρὸς τοὺς ἀρχαίους θεολόγους τῆς Ἑλληνικῆς. Ἡ ἀγ. Γραφὴ ἀπετέλει τὸν ἀπορροιατικὸν λίθον τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν· τὸ τελευταῖον δὲ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Γλάδστωνος ἐπεγράφετο «Ὁ ἀπόβροχος βράχος τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς». Ἡ φιλοσοφία τοῦ Γλάδστωνος ἀπέρριπται οὕτως τῆς μετὰ θεμελίας πίστεως συνδεδεμένης βαθύτατης πείρας διέπλυσεν ἐν αὐτῷ καὶ διεμόρφωσε τὰς καλλίστας ἀρχὰς τῆς περὶ τὸ ἀνθρώπινον ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς σοφίας. Ὁ πολυάσχολος πολιτικὸς αὐτοῦ βίος οὐ μόνον δὲν παρε-

κώλυεν ἐν αὐτῷ οὐδαμῶς τὸ φιλοσοφεῖν βαθύως, ἀλλὰ καὶ ἐπέριπυν ἐτι μᾶλλον τὸ πνεῦμα αὐτοῦ διὰ τῆς βαθύτης πείρας τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ἣν ἐπόρυσεν. Ἡ δὲ περὶ τὴν φιλολογίαν, καὶ ἰδίως τὴν Ἑλληνικὴν, δεινότης τοῦ Γλάδστωνος, συνδέετο στενότητα μετὰ τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ καὶ φιλοσοφικῶν σπουδῶν. Ὁ Γλάδστων ἦτο ἐραστὴς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου, ἐν τῷ ὁποίῳ, ὅπως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰσραήλ, ἐβλεπε τὴν προπαρασκευὴν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν. Τὸν δὲ Ὀμηρον ὡς κρηπίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου καὶ πολιτισμοῦ, εἶχε μελέτημα ἤριστον, οὐ μόνον διότι εὗρισκεν ἐν αὐτῷ τὴν κλειδὸν πρὸς νόησιν τοῦ βίου Ἑλληνικοῦ βίου καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ἀπόρροϊαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Ὀμηρικοῦ, ἀλλὰ καὶ, διότι ἡ Ὀμηρικὴ θεολογία ἐβλινετο αὐτῷ ὑπὸ παιητικὴν μορφήν ἀπεικονίζουσα κατὰ βάθος τὰς αὐτὰς ἀληθείας, ἃς καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Εἰς τὰς πολλὰς περὶ Ὀμήρου, τινὰς τούτων καὶ πολυτόμους, πραγματείας τοῦ Γλάδστωνος ἡ ἰδέα αὕτη ἐξελίσσεται πολυειδῶς. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ «Ἀπορροιατικῷ βράχῳ» τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς» ἡ αὕτη ἰδέα ἐπικρατεῖ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Γλάδστωνος πρὸς τὸν Ὀμηρον ἡ δημιουργήσασα διὰ τοῦ Γλάδστωνος ἰδίαν φιλολογικὴν ἐπιστήμην, τὴν «Ὀμηρολογίαν», ὡς ἐκάλεσεν αὐτὴν αὐτὸς ὁ Γλάδστων, ἤγαγε τὸν μέγαν ἄνδρα εἰς πολυμερεστάτης μελέτης τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ φιλολογία τῶν σφηνοειδῶν καὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπιγραφῶν, ἡ Ἀσσυριολογία καὶ ἡ Αἰγυπτιαλογία, αἱ περὶ Χεταίων ποικιλώταται θεωρίαι, μετὰ μεγίστης εὐφυΐας, βαθύτης καὶ κριτικότητος ἐχρησιμοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς λύσιν πάντων τῶν μετὰ τῆς Ὀμηρολογίας συνδεομένων ζητημάτων. Καὶ ἐν πάσαις ταύταις ταῖς μελέταις διαφαίνεται τὸ αὐτὸ μεγαλεῖον τῆς ἐνότητος τοῦ πνεύματος. Ὁ Γλάδστων ὁ Ὀμηριστὴς φαίνεται πανταχοῦ ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν μέγαν Χριστιανὸν θεολόγον καὶ φιλόλογον. Ἀνακρίνεται ἡ μορφή καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀχιλλεύος, παιητικῶς, φιλοσοφικῶς καὶ ἠθικῶς. Καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἡ διάνοια τοῦ Γλάδστωνος διὰ τῆς βαθύτης αὐτοῦ εὐρίσκει ἀπορροϊκὴν καὶ ὑπόθεσιν φιλοσοφίας περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ παρακολουθῇ τις τὸν Γλάδστωνον; Ὅφ' αἰωνόητος

ἔποψιν καὶ ὁμιλῇ τις περὶ Γλαδστωνος, πρέπει ν' ἀναφανῇ ἐν παντὶ βήματι: «Ὁὐκ ἄρξασθαι μοι δοκεῖ ἄπορον, ἀλλὰ παύσασθαι λέγουσιν». Καὶ ὅσα ἐνταῦθα εἰπομεν εἴναι δυνάστεα τῆς αἰωνιότητος τοῦ ἀνδρός. Ἄλλως τε καὶ εἰς πολλὰ κάρρους ἐμοῦ γνώστης τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνδρός εἶναι δυνατὸν νὰ εἰκονίσωσι αὐτὸν ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ πνευματικῇ καὶ ἡθικῇ δυναμείᾳ καὶ πλούτῳ καὶ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ: Ἡ ἱστορία δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς ὅλα τὰ μυστηριώδη βάθη τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τῶν ἀληθῶς μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ κύριος δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ τοῦ βίου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ἐφάπτεται μὲν ἀλλήλων, ἀλλὰ δὲν ἐπαρμόζονται ἐν πᾶσι ἐπ' ἀλλήλους. Καὶ ἐκτὸς τῆς ἱστορίας, ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἱστορικῇ, θρησκευτικῇ, φιλοσοφικῇ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ κύρσις ἔχει ὁ Γλαδστων ὡς μέγας ἀνὴρ ἱστορικῶν μεγάλων, περὶ ἧς δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅ,τι λέγει Ἀλκιβιάδης παρὰ Πλάτωνα περὶ τοῦ ἡθικοῦ ἔνδου τοῦ Σωκράτους: δύναται νὰ αἰσθάνηται, νὰ βλέπῃ, νὰ θαυμάζῃ τις τὸ πῶς ἀπαστρέφον ἐνδόν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, νὰ διακρίνῃ ἐν αὐτῇ τὰ θεῖα, τὰ χρυσά, τὰ πάγκαλα ἀγάματα αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ θεάσασθαι τὸ ὅλον καὶ ἐν τῇ ὅλῃ νοεῖν καὶ κατέχειν αὐτὴν εἶναι ἀδύνατον.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

Ἐκφωνοῦμενος τὴν 29^{ην} Ἰουνίου 1898

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΕΙΛΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΑΛΑΣΣΕΩΣ»

(Βλέπε προηγούμενον φύλλον)

Τρίτον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία κατάρθωσε τὴν ἐναντίον τοῦ κόσμου νίκην της, ὑπῆρξεν ἡ ἐξαισία ἡθικὴ ἀναγέννησις, ἥτις ἐπραγματοποιήθη ἐν τῇ βίῃ τῶν πιστῶν της, καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς ἐπιηγήσασα δύναμις ἐπαύσεως ἐπὶ τὰ πνεύματα, τὰς συνεστάσεις καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀπίστων. Ὁ Χριστὸς εἶχεν ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἀλλ' ἀνελθὼν, ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ χάρισμα νὰ δημιουργῇ διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος μυριάδας χριστιανῶν, οἵτινες νὰ τὸν φέρωσι ἐντός των, τοιοιτοτρόπως εἶ, ὅντι νὰ χάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Ἀναλήψει, ἐκέρδησεν, οὕτως εἰπεῖν, διότι προσωπικῶς μὲν ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ διεκθύνῃ τὸν ἀγῶνά της ἐξ οὐρανῶν, ἀλλ' ἐνεργεῖα, κατὰ τρόπον θαυμαστότατον, ἀπαρθεῖ ἀπὸ τῆς γῆς ἐμπροστικασιδῆς ἐν αὐτῇ, διότι ζῇ καὶ ὁρᾷ ἐν τῇ κόσμῳ διὰ μυριάδων χριστιανῶν, τῶν ὁποίων αὐτὸς εἶνε χορὰ καὶ καύχησις, ἀλλὰ καὶ ζωὴ καὶ δύναμις. Ὁ Παῦλος εἶπε περὶ τοῦ ἐαυτοῦ του μὲ τὴν ἀπλότητα, τὴν ὁποίαν ἐνέχει ἡ ἐκστρόμεις ἀνεγνωρισμένου καὶ ὡμολογημένου γεγονότος· αὗτῳ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Τοῦτο, ἐν ὅλῃ εἰς βαθμὴν ἐπακρίβως ἴσον, ἀλλ' εἰς βαθμὴν πάντως ζηλευτόν, εἶχον πραγματοποιήσῃ ἐν ἐαυτοῖς, ἐκτὸς ὁλίγων ἐξαιρέσεων, τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν τὰ πλῆθη, καὶ ἐντεῦθεν δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ νικήσῃ Ἐκκλησία ἀγωνιζομένη διὰ στρα-

τηγῶν καὶ στρατιωτῶν, τῶν ὁποίων εἰς ἕκαστος ἔφερεν ἐν ἐαυτῷ κινεῖντα ἐμπνέοντα καὶ ὀρώντα αὐτὸν τὸν μέγαν στρατηλάτην καὶ νικητὴν τοῦ κόσμου τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον θέλωμεν νὰ ἔωμεν σπορούμενος ὑπὸ θριάμβου τοὺς ἀγῶνάς μας, ἅς προσπαθῶμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν ἐν τῇ βίᾳ ἡμῶν τὴν τελείαν ταύτην χριστιανικὴν ζωὴν, νεκροῦντες καὶ μηδενίζοντες τὸ ἴδιόν μας ἐγώ, καὶ καθιστώντες ψυχῇ τῆς ψυχῆς μας, κυρίαρχον τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ἔργων μας Ἐκείνον, ὅστις τὴν δίκην δίδει μόνον εἰς ὅσους ἐν τελείᾳ αὐταπαρνήσει περὶδωκαν τὰ πάντα πρὸς αὐτόν. Ὅπως νικήσῃ καὶ δεξιοθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἡμερῶν μας, ἔχει ἀνάγκην δύναμιν ὑπερτίμων τῶν ἐχθρικῶν, τὰς δὲ δυνάμεις ταύτας θέλωμεν ἡμπορέσῃ εὐλόγως νὰ δημιουργήσωμεν, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμεν σπουδαίως. Ἄς γίνωμεν μὴδὲν ἡμεῖς, διὰ νὰ γείνῃ τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός· ἅς ἐμφανισθώμεν εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν θείαν ἐκείνην ἡθικὴν μεταμορφώσιν, ἥτις στέφει καὶ λαμπρύνει τὰ ἀληθινὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἅς ῥιφθώμεν εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνα ἀδιόβλητοι καὶ θαυμαστοὶ διὰ τῆς ἀγιότητος, καὶ ἀκατάβλητοι καὶ ἀκούραστοι διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· ἅς ἀντιτάξωμεν κατὰ τὸν ὅπλον τοῦ ψεύδους, τῆς πλάνης τῆς φροσύνης, τοῦ ἰσχυρισμοῦ, τῆς ἀκολασίας, τῆς πονηρίας, τὸ ἐν καὶ μόνον, ἀλλὰ πανίσχυρον ὅπλον, ὅπερ νὰ διεκείσωμεν ἔχομεν, τὸν Χριστόν, παρέχοντες εἰς αὐτόν ὡς ὄργανον ἐνεργείας ὁ καθεὶς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὑπὲρ τοιούτους ὅρους οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία θὰ νικήσῃ τὸν ἐναντίον κόσμον, ὡς ἄλλοτε ἐνίκησεν αὐτόν ἡ ἀρχαία τῶν ἀγίων καὶ ἡρώων χρόνων Ἐκκλησία. Ἀλλὰ διὰ νὰ γείνῃ τοῦτο, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα συγκεκοτημένη Ἐκκλησία, ἀνάγκη δηλαδὴ νὰ ἡγηθῶσι τοῦ ἀγῶνος ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς ἔκοντες ὁπλοῦν τὸν πᾶσι τὰς τάξεις τῶν ἀληθινῶν πιστῶν, διότι κατὰ τὰ διδάγματα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τότε ἐνεργεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ δύναμις, ὅταν αὐτῆς μετέχουσιν πρὸ πάντων οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, οἵτινες εἶνε οἱ δυνάμειοι νὰ μεταδώσωσιν αὐτὴν καὶ εἰς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἐτάχθησαν καθολοί καὶ ποιμένες. Ἡμεῖς οἱ ὑπὸ τὴν σημερινὴν τῆς ἀναπαλάσεως ἀγωνιζόμενοι σήμερον λαῖκοι μετὰ εὐαρίθμων ἀτυχῶς κληρικῶν δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι συνάπτομεν τὴν κλήσιν, τὴν ἀποφασιστικὴν ἐκείνην μάχην, ἐξ ἧς θὰ προέλθῃ εἰς τὸ ἔθνος μας ὁ θριάμβος τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἡμεῖς προπαρασκευάζομεν τὸν ἀγῶνα· ἡμεῖς εἰμεθα ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἡ ἀκροβολιζομένη πρὸς τὸν ἐχθρόν, μέχρις οὗ εὐδοκήσῃ καὶ ἐπιφανῇ ἐν ὅλῃ τῇ δυνάμει του τὸ κύριον τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν σῶμα, ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ ὁποίου θὰ μάχωνται στρατευόμενοι ἐπίσκοποι· ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν καὶ τὴν μεγάλην καὶ βαρεῖαν ἀποστολὴν νὰ συντελέσωμεν διὰ τῆς πίστεως, τῆς παρακλήσεως, τῆς συνείσεως καὶ τοῦ ζήλου ἡμῶν εἰς τὸ νὰ ἀναδείξῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας τοιούτους ἐπισκόπους—μαχητὰς ὁ Κύριος· ἡ δὲ προπαρασκευαστικὴ αὕτη ἐργασία εἶνε καὶ ἡ σπουδαιότερα, διότι καθ' ἣν σιγῇ μὴ οἱ στρατιῶται θὰ εὐρωμεν καὶ θὰ ἐπυρφημώσωμεν τοὺς στρατηγούς μας, ἡ νίκη τότε θὰ εἶνε βεβαία καὶ ἀσφαλής.

Τέταρτον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐπραγματοποίησε τὴν ἀποστολὴν της, ἦτο τὸ θάρρος, ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ παρρησία τῶν ἡγουμένων αὐτῆς καὶ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ τελεία αὐτῶν πεποιθὴς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἀπὸ καθήκοντος, ἄνευ κόπου καὶ ὕβρεως ἀπόρριψις παντὸς θελήματος ἀνθρωπίνου ἐναντιομένου πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὸ κήρυγμά των ἀντήχησε πρὸς τοὺς ὀχλοὺς καὶ πρὸς τοὺς Φαρισαίους, πρὸς τοὺς λαοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, οὐδεμίαν δ' ἀπειλὴν καὶ οὐδεμίαν βίαν, οὐδὲν ἔλεαρ καὶ οὐδεμίαν τιμωρίαν ἔσχυσεν νὰ σμικρύνῃ τὴν τολμὴν των ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δραστηριότητά των.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς θέλωμεν ἀνάλογα νὰ ἐπιτύχωμεν ἀποτελέσματα εἰς τὸν σημερινόν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἀγῶνά μας, τὴν αὐτὴν ἅς δεξιώμεν πρὸς τὸν Θεόν πεποιθίαν, μὲ τὴν αὐτὴν ἅς ὀπλισθώμεν τολμῇ, πλήρη καὶ ἀπροκάλυπτον τὴν ἀληθειαν ἅς εἴπωμεν πρὸς πάντας, κανεὶς δὲ ὑπολογισμὸς συμπεριόντος καὶ ἰδιοτελείας καὶ κανεὶς φόβος δυσμενείας ἢ καταδρομῆς ἅς μὴ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν θαρραλίαν ἐπιτελεσῖν τοῦ καθήκοντος τούτου, ὅπερ ἄλλως εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν εἶνε ἀσυγκρίτως εὐχεριέστερον καὶ ἀκινδυνότερον. Ἐὰν οἱ προεστάμενοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας θελήσωσι νὰ λαλήσωσι τὴν σεμνὴν καὶ τολμηρὰν τῆς ἀληθείας γλώσσαν πρὸς πάντας. Ἐὰν ἀπαιτήσωσι παρὰ τῆς πολιτείας καὶ παρὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως νὰ πρὸσωσιν ὑπονομεύουσαι καὶ φθείρουσαι τὴν πίστιν· ἐὰν καυχήσωσιν πᾶσας τὰς ἁμαρτίας τὰς λαμναιόμενας, τὰ διάφορα ἁξιώματα καὶ ἐπαγγέλματα καὶ τὰς κοινωνικὰς ἡμῶν τάξεις· ἐὰν συνδύωσιν τὸν ἔλεγχον μετὰ τῆς παρακλήσεως καὶ τῆς πειθοῦς· ἐὰν κατὰ τὸ ἀπαράιτητον καθήκον των καταγγείλωσι πρὸς τὴν κοινὴν συνέλθεσιν πάντα ἀσεβῆ καὶ ἀνομον, ὅστις μισθούμενος ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, ὀρθοδόξου χριστιανικῆς δυνάμει τῶν θεσμῶν καὶ τῶν παραδόσεων της, πολεμᾷ ἐν τούτοις τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν, ἢ φθείρει τὸ πνεῦμα αὐτῶν διὰ τοῦ δεηλωμένου ἀνθρῶπου, σκροῦ καὶ ἀνόμου παραδείγματος του· ἐὰν ἐν τῇ νομίμῳ ἐνασχέσει τῶν καθήκοντων των εἴπωσι πρὸς πάντα ἄρχοντας καὶ ἱσχυρόν, ἐπεμβαίνοντα πρὸς ἀθέτησιν αὐτῶν, «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ἢ τοιαύτη ἀξιοπεριπῆς καὶ θαρραλέα στάσις τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἱσχυροτάτην, διότι θὰ τῇ προσδώσῃ διὰ τῆς γόνιμον καὶ τὴν ἡθικὴν ἐπιβολήν, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτῶν, ἐξεγείρῃ τὸν ἱερόν ἐνθουσιασμόν εἰς μέγα τοῦλάχιστον μέρος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἀναδείξῃ αὐτὴν κρατὶν καὶ σεβαστὴν καὶ θὰ τὴν παραστήσῃ δυνάμιν ζωοποιόν, ἀποτελοῦσαν τὴν πρωτίστην ἡθικὴν δυνάμιν ἀναγεννήσεως τοῦ ἔθνους μας, ὡς ἄλλοτε ἡ ζωὴ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ἡ μόνη δύναμις ἡ ἀναγεννήσασα τὸν κόσμον.

Τοῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ κύκλῳ ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ἡμεῖς οἱ περὶ τὴν «Ἀναπάσιν», δεικνύμενοι εἰς τὸν ἀγῶνά μας φρόνιμοι ὅμα καὶ τολμηροί. Φρόνιμοι, διότι αὐτὸς ὁ Κύριος ἰσότητος τὴν φρόνησιν, ἡ δὲ ἄνευ φρονήσεως τολμῇ, θρασυτικὴ τις οὐσα καὶ παραφροσύνη καὶ ἀναισχυντία, γεννᾷ τὸν ὀκτὸν καὶ τὴν καταφρόνησιν, ὁσάκις δὲν θεωρηθῇ, ὅτι αἶται

εἴθι πρὸς τὸ φρενοκομεῖν. Ἀλλὰ καὶ τολμηροί, διότι ἡ ὑπερβολικὴ καὶ ἄκρατος φρόνησις εἶνε συγκαλυπτομένη δειλία καὶ ἰδιοτέλεια καὶ φιλαυτία, στοιχειωδῶς ἀντιθετὸς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς αὐταπαρνήσεως καὶ παρρησίας, καὶ ὅπως ζήνῃ καὶ ἀκατάλληλος πρὸς τὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡμέμποτεν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔδρασε καὶ ἐδεξάσθη ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία. ὑπῆρξεν ἡ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐνότης καὶ ἀγάπη, ἥτις δὲν εἶχε μόνον αἰσθηματικὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔμπρακτος ἀδελφότης ἐξεκλήθη. Κανὼς λέγουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τοῦ πληθους τῶν πιστευσάντων, μία ἦτο ἡ καρδιά καὶ μία ἡ ψυχὴ. Ἡ εἰς ἐνότητος αὕτη, ἐμπράκτως ἀποδεικνυμένη εἰς τὰς βιωτικὰς τῆς ἀδελφότητος σχέσεις, ἤρην ἐκ μέσου αὐτῆς τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν ἐνδειαν, διότι ἕκαστον τῶν μελῶν αὐτῆς εἶχε πᾶν ὅ,τι τῷ ἐχρεώετο, καὶ ἐξώδευε, δυνάμει τῆς ἀδελφικῆς ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλοεθελθείας, ὅχι σύμφωνα μὲ τοὺς οἰκονομικοὺς τοῦ πόρους, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰς οἰκονομικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας. Τὸ νὰ ἔχῃ ὁ καθεὶς τὸ ἕκαστον ἐθωρεῖτο μεταξὺ τῶν ὡς ἀδελφῶν, εἰς τὴν ἰσοίαν ἐδικαιοῦτο, διὰ τοῦτο δὲ ἐν τῇ συγχύσει τῆς διακονίας καὶ διανομῆς, ἥτις εἶχεν ἐπέλθῃ ἐκ τοῦ πληθύνεσθαι τοὺς μαθητάς, ἐγγύγυσαν ποτε ἑλληριστὰι μαθηταὶ πρὸς τοὺς Ἑβραίους μαθητάς, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακοίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν (Πράξεις Κεφ. ΣΤ').

Ἐὰν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς θέλωμεν νὰ ἔχωμεν τὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, ἅς ἀγαπῶμεν ἀλλήλους ὡς ψυχὴ καὶ κάρδια μία, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ταύτην ἅς μὴ ἐξοντλώμεν ὅλην εἰς τοὺς λόγους, τὰς τυπικὰς φιλοφρονήσεις, τὰ μειδιήματα καὶ τὰς χειραψίας, ἀλλ' ἅς τὴν ἐξωτερικεύσωμεν ἐμπράκτως δι' ἔργων ἀλληλοεθελθείας καὶ ἀδελφότητος ὁ καθεὶς κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων του, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἦναι καὶ τὸ μέτρον τῆς προαιρέσεώς του. Κανεὶς ἅς μὴ εἶνε μεταξὺ μας πεινῶν, κανεὶς γυμνός, κανεὶς ἀσθενής καὶ μὴ ἔχων περίθαλψιν, κανεὶς στενοχωρημένος καὶ μὴ ἔχων παρηγορίαν. Ἐὰν οὕτω κανονίσωμεν τὰς μεταξὺ μας σχέσεις, τότε, ἀλλὰ μόνον τότε θ' ἀποτελέσωμεν ἀληθὴ ἀδελφότητα, τότε ἀλλὰ μόνον τότε θὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Χριστόν καὶ τὸν Οὐράνιον Πατέρα μας ἐνότητά, καὶ τότε ἀλλὰ μόνον τότε θὰ δυναθώμεν νὰ νικήσωμεν, διότι ὑπερτάτη εἰς τὸν ἀγῶνά μας δύναμις εἶνε ἡ ἀγάπη, ἄνευ δὲ ταύτης. ψευδοχριστιανοὶ ὄντες, οὐδὲν θὰ κατορθώσωμεν, διότι διὰ τῆς ἀγάπης νικῶσι μόνον, ὅσοι δι' αὐτῆς ἐν ἔργῳ ζῶσι καὶ δι' αὐτῆς ἀγωνίζονται.

Ἐκτον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔδρασε καὶ ἐθριάμβευσεν ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία, ὑπῆρξεν τὸ θαῦμα. Σήμερον, ὅτε ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπὶ αἰῶνας ἐν μέσῳ ποικίλων δοκιμασιῶν καὶ κινδύνων ὑπαρξίς της ἀποτελεῖ τὴν καλίστην ἀπόδειξιν τῆς θειότητος αὐτῆς, τὸ μέσον τοῦτο δὲν εἶνε τόσο συνήθες, διότι δὲν εἶνε τόσο ἀναγκαῖον. Ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἡμπορεῖ νὰ διαθέσῃ ἕτερον μέσον, τοῦ ὁποίου ἐστρατεῖται ἡ ἀρχαία, τὴν δύναμιν τῆς πο-

λειτουργίας. Ζούμεν εις κράτος, τὸ ὅποιον καὶ διὰ τῶν νομίμων θεσμῶν τοῦ καὶ διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων, εἶνε κράτος χριστιανικὸν ἐκείνου, καὶ ὀφείλει νὰ συντρέχῃ εἰς πραγματοποίησιν τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ κράτος τὸ ἐλληνικόν, ἀναιροῦν ἐν τῇ πράξει τὸ κράτος τὸ ἐλληνικόν τὸ ἀπὸ τῶν θεσμῶν, ἐν ὑπῆρξιν ἀπλῶς ἀδιάφορον πρὸς τὰς τύχας τῆς θρησκείας ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπῆρξε καὶ ἄθεον, ἀντιχριστιανικὸν καὶ ἀντίχριστον, καὶ εἰργάσθη πῶς νὰ κλονίσῃ τὴν πίστιν καὶ πῶς νὰ μολύνῃ καὶ διαφθείρῃ τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν ζωὴν. Μόνον ἡμεῖς ἔχομεν πολέμικα πλοῖα καὶ πληρώματα ἀνευ ἱερῶν ἐν πληρ. Μόνον ἡμεῖς ἔχοντες στρατιωτικούς ἱερεῖς κατὰ τύπον, κατηργήσαμεν ἔπειτα καθ' ὅλον κληρίαν ἐπὶ ἐπὶ ἱκανῶς αὐτοῦ. Μόνον ἡμεῖς περιορίσαμεν τὴν θρησκευτικὴν τῶν γυναικῶν διδασκαλίαν, ὅπου δὲ τὴν διετηρήσαμεν, ἐφροντίσαμεν νὰ τὴν γελοιοποιήσωμεν. Μόνον ἡμεῖς μισοδοξοῦμεν καθηγητάς, ὅτινες, ἐν ἀγρυπνίᾳ θρασυτεταί, φανερὰ προσβάλλουσι τὸ γεγονός, τῆς ἐκμυστήσεως καὶ τὸ ἔργον τὸ Χριστιανικόν. Μόνον ἡμεῖς εἰργάσθημεν πῶς νὰ διαφθερώμεν τὸν κλήρον μας ἀντὶ διὰ γενναίων μέτρων νὰ βελτιώσωμεν αὐτόν. Μόνον ἡμεῖς, ἀντὶ νὰ δαπανώμεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκείνημεν εἰς τὸ νὰ κλέπτωμεν καὶ λεηλατῶμεν αὐτήν. Καὶ κατ' ἐσχέρην ἡμεῖς τοιοῦτον κατεστήσαμεν τὸν πολιτικὸν μας βίον, ὥστε ἡ ἀπ' αὐτοῦ δυσωδία καὶ σήψις νὰ μολύνῃ καὶ διαφθείρῃ ὅλον κληρὸν τὸν θρησκευτικόν καὶ κοινωνικὸν μας βίον καὶ νὰ δυσχεράινῃ ἀπελπιστικῶς τὴν καλλιέργειαν νέας, ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἠθικῆς ζωῆς.

Ἡ κατάστασις λοιπὸν αὕτη ἡ ἔκνομος, ἡ ἀνθεθνική, ἡ ὀλιθερῆς, ἡ ἐπαισχυντος, ἡ παύση τοῦ λοιποῦ, καὶ οἱ ἄθεοι καὶ ἀνομοὶ ἃς ἐκδηλοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας, ἥς ἡ ἀνθρώποις εἶνε ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἀναξυπυρρήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν αἰσθηματος καὶ μετὰ τῆς ἐν πνεύματι χριστιανικῇ λειτουργίᾳ τῶν διαφόρων κλάδων αὐτῆς. Κυβερνήσεις, διοικήσεις, κοινοβουλευτικές βίαι, στρατός, δικαιοσύνη, ἐκπαίδευσις, οἰκονομικὴ ὁργάνωσις ἀνάγκη τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ ἀντιστρατεύωνται εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, διοικήσεις δὲ ἰδίᾳ καὶ δικαιοσύνη καὶ ἐκπαίδευσις εἶνε δυνάμεις, ἀνευ τῆς ἐπικουρίας τῶν ὁποίων τὸ ἔργον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἀνορθώσεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐντελῶς ματαιωμένον. Ἡ πολιτεία, διὰ τοῦ ὅλου ὄγκου τῆς καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς δικαιοσύνης τῆς, δύναται πολὺ νὰ ὀφελῇ, ἀλλὰ καὶ ἀμέτρος νὰ βλάπτῃ, μὲ ἐκκλησίαν δὲ ἐπιφυλακτικὴν καὶ ἀναποράτιστον φοβοῦμαι μήπως ἡ πολιτεία, εἶνε ἡ μόνη δυνάμειν νὰ πρωτοστατήσῃ ἐν τῇ ἔργῳ τῆς σωτηρίας, ἡ ἡ δυνάμειν διὰ τῆς ἐγκληματικότητός της νὰ καταστρέφῃ ἀνεπανορθώτως τὸ πᾶν. Τί ἡμπορεῖ νὰ γείνη τὸ σῶμα, εἰς τὸ ὅποιον θεραπεύεται μία πληγὴ, καὶ ἀνοίγουν δέκα ἄλλαι; Καὶ ὅταν διὰ τῆς διαπραγμάνσεως πλεονῶς ἐνός πλοῦτος εἰσφορῶσι δέκα ὀκτάδες ὕδατος κατὰ λεπτόν, ἐνῶ κατὰ λεπτόν ἐπίσης ἡ ἀντίλα τοῦ τοῦ ἐλευθερώσει μόνον ἀπὸ τὰς δύο ὀκτάδας, ποῖα δύναται νὰ εἶνε ἡ τύχη τοῦ καταδικασμένου ἐκείνου πλοῦτος; Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἴδιόν μας ἔργον, πάντοτε χρήσιμον διὰ

τὴν σωτηρίαν ἀτόμων, δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ φέρῃ τὴν σωτηρίαν τὴν κοινὴν, ἂν ἡ ἐλληνικὴ πολιτεία δὲν λάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν γενικήν τοῦ ἔργου διεύθυνσιν, βοήθυσαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀνθρώπων, καταρτίζουσα ἐκπαίδευσιν μορφοῦσαν ἐν πνεύματι χριστιανικῷ καὶ ἄλληλοπρεπεῖ τὴν νεότητά, καὶ συντελοῦσα διὰ τῆς χρηστῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἀπρόσωπολότητος δικαιοσύνης εἰς ἐμπέδωσιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἐλευθερίας, αἵτινες εἶνε μὲν καρποί, ἀλλὰ καὶ μέσα ἐνισχύσεως τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανικοῦ.

Ἔννοῶ δὲ ὅτι ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ μὴν ξένος πρὸς τὴν πολιτικὴν τῶν ἀγρυπνῶν, τῶν διαφθορῶν, τῶν λαοπλάνων, τῶν καταγεγραμμένων ἀλλ' ἢ ἡθὺς ἡ ὁρα ἵνα οἱ χριστιανοὶ πείλονται ἀπαιτήσεως νὰ καθαρισθῇ ὁ ἄγρος τῆς πολιτείας ἀπὸ τὰ ζιζάνια τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀμαρτίας, ὅπως καταστῇ ἡ πολιτεία ἡμῶν ἔργῳ χριστιανικῇ, ὅτε μόνον δύναται νὰ εἶνε καὶ ἀληθῶς Ἑλληνική. Ὅσοι διατάζουν πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο, ὅσοι διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνων τὸν λόγον στείρουσι νὰ μένῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἑλληνικὴ πολιτεία ἄθεος καὶ ἀντίχριστος, ὄργονον πάσης κακουργίας καὶ ὀχλοῦ πάσης ἀκαθαρσίας, αὐτοὶ εἶνε χριστιανοὶ ταρτοῦφοι, καὶ γίνονται τοῦτοῦ, ὅτινες καταπροδίδουσιν, ἐνῶ φιλοῦσιν, ὑπερτεροῦσι δ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πύρωσιν, διότι δὲν ἔχουσι τὴν δικαιοσύνην νὰ ἐφαρμόσωσι καθ' ἑαυτῶν ὅ,τι τοῖς ἀξίζει, νὰ ἀρμολογῶν δηλαδὴ.

Αὐτὰ περίπου, ἀγαπητὸν ἀκρατήριον, εἶνε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἔθνος καὶ τὸ Κράτος ἡμῶν τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας καὶ τὰ μέσα τῆς σωτηρίας. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος εἶπε περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὅτι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδὲν ἡ σωτηρία.» Τοῦτο ἀληθεύει διὰ τὰ ἄτομα, ἀλλ' ἡ ἱστορία δεικνύει ὅτι ἱσχύει καὶ διὰ τὰ ἔθνη. Πιεσμένοι εἰμεθα· ἔχομεν ἀνάγκη ἀναστάσεως. Ὡς νεκρωμένοι εἰμεθα· ἔχομεν ἀνάγκη ζωῆς. Τίς θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο; Μόνον ἐκεῖνος, ὅστις εἶπε περὶ ἑαυτοῦ, καθιερῶν τὸ ἔργον τοῦ καὶ τὴν δυνάμιν του, «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή».

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΦΡΟΝΤΙΖΩΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΟΥ

Ἡ θέσις τῶν ἐπισκόπων τότε ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους θὰ ἀνακτήσῃ τὴν προσήκουσαν δόξαν καὶ τιμὴν καὶ, ὅπως σπουδαιότερον, τότε μόνον θὰ ὑπάρξῃ θέσις, ἀφ' ἧς πᾶν δίκαιον καὶ ὄχιον, πᾶν μέγα καὶ ὑψηλὸν θὰ προέρχεται, ὅταν κατορθωθῇ τὸ θαῦμα νὰ κατανοήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τί δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς αὐταπαρνήσεως τῶν ἐπισκόπων αὐτοῦ, ἐὰν ἀποκτήσῃ πάντας τοὺς ἐπισκόπους του, ἐπισκόπους αὐταπαρνήσεως.

Ὅσον εὐχαριστοῦμαι νὰ λησμονῶ τὸ παρελθόν, ἵνα μὴ θλίβωμαι, τόσον ἀνακουφίζομαι προσηλωμένος εἰς τὸ μέλλον, διότι ἐλπίζω. Βίς τὴν ἐλπίδα μου, ἐὰν δὲν ἐννοῶ, φαντάζομαι τοῦλάχιστον τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν κατανοήσαντα μὴ φορὰ εἰς τὸ μέλλον τὴν μερίστην ἀνάγκην τῶν ἐπισκόπων τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἀνακρίνοντα ἐπιμύτως καὶ ἐκ-

καφαντικῶς εἰς τὰ ὅσα τῶν μὴ ἀκούοντων πολιτευομένων καὶ ἀρχόντων Ἑλλήνων. «Θέλω τοὺς ἐπισκόπους μου. Τιμὴ εἰς τοὺς ἐπισκόπους μου. Τιμὴ εἰς τοὺς ἀπ' οὐρανοῦ ἐμπνευσμένους καὶ διδάσκοντας τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, εἰς ὃν ἐν τῇ ἔργῳ αὐτοὶ πρῶτοι ἀποδεικνύονται δουλοῦντες ἐπιλανθανόμενοι ἑαυτῶν. Τιμὴ εἰς τοὺς πρῶτους τοῦ ἔθνους μας ἄνδρας. Ἐὰν δὲν ἔχω τεσσαράκοντα, ἃς περιορισθῶ εἰς τοὺς τρεῖς, ἐὰν δὲν εὖρω τριάκοντα πεπαικισμένους μὲ τὴν ψυχικὴν δυνάμιν, ἡ ὅποια ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρξῃσι πρότυπα αὐταπαρνήσεως, τῆς ὁποίας ἔχω ἀνάγκην, ἀρκοῦμαι εἰς δεκάπεντε» καὶ ἐὰν τόσους δὲν ἔχω, δόξατί μοι πέντε μόνον, ἀλλὰ ἀπακόπως! Ἐπισκόπους ἀξίους τῆς ἀποστολῆς τῶν ὁρίων δημιουργήματα τῆς θεοῦ χάριτος, ὄντως ἐκ προαιρέσεως χάριν τοῦ Χριστοῦ παρθέτους. Τοὺς πέντε τοὺς τοὺς δὲν κἀμουν, οὔτε χίλιοι, οὔτε δύο χιλιάδες, οὔτε τρεῖς χιλιάδες, οὔτε εἴκοσι χιλιάδες, μὴ ἐκ προαιρέσεως παρθένοι, ἀλλὰ τὴν κερδοσκοπικὴν ἐγωιστικὴν ἀγαμίαν ἐπιδεικνύοντες καὶ διὰ τοῦ μέλανος ἐνδύματος ἑαυτοῦ ὡς τοιοῦτους συνιστῶντες. Θέλω ἐπὶ τέλους τοὺς πέντε ἐπισκόπους μου μιμητὰς τοῦ Παύλου, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἀθανασίου, καὶ εἶμαι βεβαίωτος, ὅτι διὰ τούτων θὰ ἀναστηθῶμεν ἀπὸ τῆς ἡθικῆς παραλυσίας καὶ νεκρότητος εἰς τὴν ἐν τῇ ἀγαθῇ ζωὴν.

Τί τοὺς θέλω τοὺς πολλοὺς τοὺς λαμπροὺς τοὺς σοφοὺς τοὺς ῥήτορας τοὺς λιγυρόφρονες καὶ εὐστροφούς; Θέλω τοὺς ἡρώας μου. Θέλω τὰ ζῶντα παραδείγματα τῆς αὐταπαρνήσεως, ἵνα σωθῶ ἀπὸ τὸν ὕλισμὸν, ὁ ὅποιος μοῦ ἔπαισε τὴν καρδίαν καὶ μοῦ κατέπνιξε τὰ εὐγενῆ μου αἰσθηματα. Δὲν θέλω ἀνθρώπους ποῦ νὰ μοιάζουσι μὲ τοὺς πολλοὺς. Ζηλεύω τοῦ Ἀθηναίου καὶ τοὺς Κορινθίους τοὺς ὑπὸ τοῦ Παύλου διδασκωμένους. Ζηλεύω τοὺς ποιμανομένους ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ Βασιλείου καὶ τῶν λοιπῶν φωστῆρων καὶ φωτιστῶν.

Πνίγωμαι ἐντὸς τοῦ πεγάλου τοῦ ὕλισμου. Ζητῶ τοὺς σπύγγους μου. Μὲ περιβάλλει ἡ ἀόλεια καὶ τὸ ψεῦδος, ἡ κακουργία καὶ ἡ ἀγριότης, ἡ ἐπιβουλὴ καὶ ἡ ὑποπόνοισις τῆς στοιχειώδους εὐτυχίας μου. Πῶς θὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ ἀπειλοῦντα τὴν ζωὴν μου τερατῶδη ταῦτα φῶντρε; Διὰ τῶν ἐπισκόπων μου τῶν μετ' αὐταπαρνήσεως σημειωμένων τοῦ κακοῦ.

Ἄ! πλέον εἶμαι ἀνάξιος νὰ ὀνομάζωμαι Ἑλληνικὸς λαὸς ἐὰν ἐπιτρέψω νὰ ἐξευτελισθῇ ὁ ἐπίσκοπός μου ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ τυχόντος κερδοσκόπου φιλαργύρου ἢ ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ τυχόντος ἐγωιστοῦ καὶ ἀγύρτου. Θέλω ὑψηλὰ τὸν ἐπίσκοπόν μου. Διότι ἐὰν αὐτὸν κυλίσω εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἐγωιστικῆς ὕλοφροσύνης, τί μοὶ ὑπολείπεται!; Θάνατος ἡθικῆς, κτηνώδης κατάστασις!!...

Φωνὴ διὰ τὸν ἐπίσκοπον, φωνὴ διὰ τὸν πρῶτον τοῦ ἔθνους ἄνδρα!

Ἡ σήψις μὲ προσέβαλε, ποῖον τὸ στυπτικὸν ἄλλας, τὸ ὅποιον μεταχειρίζομαι δυνάμει νὰ σωθῶ; Ὁ ἐπίσκοπός μου! Ἡ σήψις μὲ κατέστησε νὰ ἀποπνίω δυσωδίαν ἀφῆρτον, τί θὰ γείνω, ἐὰν τὸ ἄλλας μου τοῦτο ἀφῆρτον νὰ περιφρονήθῃ καὶ νὰ χάσῃ τὴν στυπτικὴν του δυνάμιν τέλεον; Θὰ πάθω ἀποστροφήν.

θεῶν.—Θέλω νὰ σωθῶ. Φοβοῦμαι τὸν ἀτομικόν, καὶ τρέμω τὸν ἐθνικὸν θάνατόν μου. Τρέμω τὸ αἶσχος, ὅπερ θὰ ἀναγράφῃ ἡ παγκόσμιος ἱστορία δι' ἐν ἔθνους, τὸ ὅποιον τόσα ἀγαθὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἔλαβε. Θέλω νὰ ζήσω, θέλω νὰ σωθῶ. Διὰ τοῦτο θέλω τοὺς ἐπισκόπους μου, ἥτοι τοὺς οὐρανίους ἀνθρώπους τοὺς δυνάμεις νὰ μὲ διηγήσωσιν εἰς τὴν ἀληθειαν, ἐν ἧ καὶ μόνῃ δυνάμει νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ ὕλισμου καὶ νὰ σωθῶ, ἐν ἧ καὶ μόνῃ δυνάμει νὰ ἐπιτύχω, ὅπερ ποθῶ μεγαλεῖόν μου. Ταῦς ἐπισκόπους μου...

Ἄς φωτισθῇ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπισκόπων καὶ ἃς ὑπόσχη τοιαύτην περὶ αὐτῶν φωνὴν καταβοῶν τῶν καθ' ὑπόθεσιν καὶ οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως ζηλευτῶν τῆς θέσεως ταύτης καὶ τότε θὰ ἴδῃ πᾶς ὁπίστος καὶ ἀπεισιδόξος, ὅπως μεταβολὴ θὰ ἐπέλθῃ.

Τίμ. 60. Ἀναστασίου

ΑΣ ΠΡΑΤΤΟΜΕΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ

Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὴν πρώτην, θὰ γνωρίσῃ, ἐὰν ἐκ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ διδασχὴ μου ἢ ἐγὼ ἀπ' ἑαυτοῦ λαλῶ (Ἰησοῦς. Ἰωάν. 7:17)

Πράγμα μερίστη εἶνε τὸ νὰ χωρίζωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ Θεὸς ἔχει ἐνέση μὲ ἄλλον ἐσμένον τὴν πίστιν διηλαθὴ καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ τὴν πίστιν καὶ τὴν χριστιανικὴν διαγωγὴν. Ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ διδάσκαλος σφῶς μᾶς φανερῶναι τὸ θεμέλιον τῆς πίστεώς μας! Ὅστις πράττει τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, ἐκεῖνος, λέγει ὁ Χριστός, εἶνε μακάριος καὶ, διὰ νὰ καταλάβωμεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ, ἐὰν εἶνε ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὀφειλομένον νὰ πράττωμεν τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, τὸ ὅποιον αὐτὸς μᾶς ἐδίδαξε διὰ τε τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός του. Ὁ Θεὸς ἐν ζητῇ παρ' ἡμῶν πράξεις ὀνομαστάς, πράξεις λαμπράς, ἀλλὰ μόνον τὸ νὰ ζῶμεν πρᾶττοντες ταπεινῶς πάντοτε τὸ θέλημά του.

Ἄς ἐξετάζωμεν λοιπὸν αὐστηρῶς καθ' ἡμέραν τὰς σκέψεις μας καὶ, ἐν εἶνε κακαί, ἃς τὰς τρέπωμεν εἰς ἀγαθὰς. Ἄς ἀρχίσωμεν, ὡς ἐπιτρέψει καλλιέργηται, νὰ καλλιερῶμεν τῆς ψυχῆς τὸν ἀγρόν, ἵνα ὁ θεὸς σπύρος βλαστήσῃ ἐν αὐτῇ. Ἄς ἐκρίζωμεν τὰ ἐλαττώματά μας, τὸν ἐγωισμόν, τὴν ἐπαρσιν, τὴν ἡδυπάθειαν· ἔχομεν κλίσεις, διαθέσεις, ἔξεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ πολλοῦ ἵσως κατακλινάξει ἡ συνείδησίς μας. Τοὺς ἐχθρούς μας τοὺς τοὺς, ἃς μὴ τοὺς ἀνεχώρηται πλέον· ὀφειλομένον νὰ τοὺς πολεμήσωμεν καὶ νὰ τοὺς νικήσωμεν. Εἶνε ὑποκρισία τὸ νὰ παρακαλῶμεν τὸν Κύριον λέγοντες: «Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου», καὶ ὅμως νὰ μὴ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ μὴ πράττωμεν τὸ θέλημά του.

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶνε νὰ ἀποσιωνώμεθα μὲ ἀγάπην εἰς τὸ κλῆρον τῶν ἁλλων. Πόσον γλυκεῖα καὶ σοβαρὰ ὑποχρεώσεις ἐκπορεύονται ἀπὸ τὸ μέγα τοῦτο καθήκον! Ἡσθάνομεν τὴν ὑψηλὴν τοῦ καθήκοντος τούτου σημασίαν; Ἡγωνισθῶμεν ὥστε, ἐν τῇ εὐλογημένῃ τῆς οἰκογενείας κούλῃ καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις μας νὰ τὸ ἐκτελῶμεν εὐλαβῶς καὶ σταθερῶς; Ἐξέμεθα εὐμένεις ὑπομονητικοί, ἀνεκτικοί, ἀμνηστῆρες; Ἀγωνιζόμεθα ν' ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ

τὸν θυμὸν, τὴν κατάκρισιν, τὴν ζηλοτυπίαν ; Ἐπὶ ζήτου-
μεν πᾶσαν εὐκαιρίαν καὶ ἐν ἀνάγκῃ δημιουργοῦμεν εὐκαι-
ρίας, διὰ νὰ γινώμεθα ὠφέλιμοι καὶ δεξιῶμεν εἰς τοὺς περὶ
ἡμᾶς ἀρσένους ἀλλοθινὴν καὶ ἔμπροσθεν ; Ἐβάλλομεν νὰ σε-
δωμέθα τοὺς γέροντας, νὰ συμπαιθώμεν τοὺς πάσχοντες, νὰ
συλλυπηθῶμεθα μὲ τοὺς λυπομένους ; Δίδομεν, πάντοτε καὶ
πανταχοῦ, τὸ καλὸν παράδειγμα, καὶ ὅσοι εἶδον τὴν ἀνα-
γωγὴν μας παρεκινήθησαν ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ νὰ πράττωσι
περισσότερον τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, τὸ καθήκον ; Τὰ τέκνα
τιμῶσι τοὺς γονεῖς των ; Οἱ πατέρες ἀνατρέφουσι τὰ τέκνα
των κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ; Οἱ ὑπέρβαι πράττουσι
τὰ καθήκοντα μὲ τὸν ὄρθον τοῦ Θεοῦ ; Οἱ ἔμποροι ἀπο-
φειγούσι τὸ ἀνθρώπινον κέρδος ; Οἱ ἄρχοντες εἶνε τῆς εἰρήνης
καὶ τῆς ἀγαθότητος τὰ παραδείγματα ;

Ἄς εἰμεθα εὐλαχινεῖς καὶ ἄς μὴ ἀποκρίψωμεν, ὅτι ἔχο-
μεν παραβῆ τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα. Καὶ ἡ θλιβερὰ αὕτη πα-
ράβασις φανεροῖν τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκη,
πρῶτον δυνάμει βοηθούσης τὴν ἀδυναμίαν μας, ἵνα
νικῶμεν τὸ κακόν, καὶ δεύτερον συγχωρητικῶς παρεχομέ-
νης ἡμῖν διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Σωτῆρα.

Ὅταν ἡ ἀνάγκη αὕτη, ὅμοια πρὸς διψῶν ἀσθεντον, γεν-
νᾷται καὶ αὐτῇ ἐν τῇ ψυχῇ, τότε ὁ Κύριος πλησιάζει καὶ
τῇ λέγει : « Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου. » Οὐδεὶς ἡκουσέ ποτε
τὸν εὐλογημένον τοῦτον λόγον, καὶ οὐδεὶς ποτε ἐδοκίμασε
τὴν ἐνέργειάν του εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη, χωρὶς νὰ ὑπακούσῃ
πέραντα καὶ σταθερῶς εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα. Οὕτω καὶ
μόνον ἡ πίστις γίνεταί πεπολιθῆς. Ὁ δοκιμάσας τὴν πνευ-
ματικὴν ταύτην ἐν τῇ ψυχῇ ἐνέργειαν, ἐκείνος μόνος ἔχει
πίστιν ἀκατάβλητον, τὴν ὅποιαν οὐτε ἡ ἀπιστία, οὐτε ἡ αἰ-
ρεσις νὰ καταβάλλωσι δύνανται διότι εἶνε πίστις εἰς τὸν
Σωτῆρα !

(κατὰ μετάφρασιν).

Η. Κ. Γερογοεάννης

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΝ ΣΕΡΡΑΙΣ

"Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,"

Ἀπεστάλη ἡμῖν Κανονισμὸς τῆς ἐν Σέρραις Ἀδελφότη-
τος « Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος », φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ῥῆμα
ἀμνηστία μου γίνεσθε καθὼς καὶ ὁ Χριστός. »

Ὁ σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀδελφότητος καθορίζεται εἰς
τὸ ζῶν τοῦ Κανονισμοῦ ἄρθρον ἔχον ὡς ἑξῆς. « Ἡ Ἀδελ-
φότης αὕτη σκοπὸν ἔχει νὰ συντελέσῃ τὸ μὲν εἰς τὴν ἡθι-
κὴν διάπλασιν καὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν τῶν μελῶν
αὐτῆς, τὸ δὲ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὀρθοῦς ἡθικῆς καὶ
κοινωνικῆς καταστάσεως τῆς Κοινότητος. »

Κατὰ δὲ τὸ ζῶν ἄρθρον ὁ σκοπὸς οὗτος θέλει ἐπιδιωχθῇ
διὰ τῶν ἑξῆς μέσων. α') Διὰ τοῦ καταρτισμοῦ ἀναγνωστη-
ρίου περιλαμβανόντος κυρίως μὲν καὶ κατὰ πρῶτον λόγον
βιβλία ἡθικοῦ ὀρθοῦς ἡθικῆς βίης, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον
ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ καὶ οἰκονομικὰ ἄλλα. ἐντυπα βι-
βλία, μὴ ἀντιμαχόμενα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς. β') Διὰ
καταλλήλων κοινωνικῶν δημοσίων μαθημάτων περὶ τῶν
χριστιανικῶν ἀρχῶν ἐν πάσαις αὐτῶν ταῖς σχέσεσι πρὸς τὸν
οἰκογενειακόν, τὸν κοινωνικόν καὶ τὸν ἡθικόν βίον. γ') Διὰ

διδασκαλίας τῶν ἀξιολογοτέρων γεγονότων τῆς ἱστορίας.
δ') Διὰ δημιουργίας ἀναπτύξεως γνώσεως ὑγιεινῆς σώματος καὶ
ψυχῆς. ε') Διὰ συνεργασίας πρὸς ἐπιτυχίαν γενικῆς καθε-
ρίσεως τῆς Κυριακῆς ἡμέρας. ς') δι' ἀμοιβαίας εἰς τὴν ἐρ-
οδόξον χριστιανικὴν πίστιν ἐνισχύσεις καὶ δι' ἐκτελέσεως
τῶν καθήκοντων τῆς χριστιανικῆς φιλαδελφίας. καὶ ζ') διὰ
τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ γυμναστηρίου.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 11 « Τὰ μέλη ὀφείλουσι νὰ ἐορτά-
ζωσι τὰς Κυριακὰς καὶ ἐπισημὰς ἐορτάς συμφώνως τῷ ὁρ-
οδόξῳ χριστιανικῷ ἡμῶν πνεύματι. »

Κατὰ δὲ ἄρθρον 13 « Ἐκαστον μέλημα ἔσται καὶ ἡ-
γεῖ μὲ προσεσχῆν. »

Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 « Τὰ μέλη συνεκκλησιάζονται,
εἰδοποιοῦμενα προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου-
λίου, τετράκις τοῦλάχιστον τοῦ ἔτους, καὶ κοινωνοῦσιν, ὅσοι
δὲν κωλύονται, τῶν ἄρχοντων μυστηρίων. »

Τὴν ἰδρύσιν τῆς ἐν Σέρραις ὀρθοδόξου χριστιανικῆς Ἀ-
δελφότητος χαρακτηζόμεν εὐφροσύνης, εὐχόμεθα δὲ εἰς αὐτὴν
νὰ χωρήσῃ ἐπὶ τῆς οδοῦ αὐτῆς ἀνταξίως τῶν ὑποχρεώσεων,
ἃς ἐπιβάλλει ἡ ἐσότης τοῦ σκοποῦ τῆς καὶ τό, ὅπερ φέρει,
ὄνομα τοῦ μεγάλου τῶν ἐθνῶν ἀποστόλου.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΜΕΤΑ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΩΝ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ

Οἱ ἐν Ἀθήναις κ. κ. Χρῆστος Παντοῦλης, Ἀντώνιος Γεωργίου καὶ
Παναγιώτης Τζιλάκης εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅτι ἤθελον προβῇ εἰς τὴν ἐκ-
δοσιν τῶν Ἀπάντων τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσο-
στόμου μετὰ ἐρμηνευτικῆς αὐτῶν παραφράσεως. Ἡ δὲ εὐχαρίστως
ἀναγγέλλομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς « Ἀναπλάσεως » ὅτι ἡ ἐκπό-
νησις τῆς ἐρμηνευτικῆς ταύτης παραφράσεως ἂν ἐτεῖθ ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν
εἰς τὸν κ. Μιχαὴλ Γ. Γαλιάνου, ἀπὸ πολλοῦ μετὰ θέμης ἀσφαλτοῦ-
μενον περὶ τὴν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ ἐξοχωτάτου τῶν ἐκκλησια-
στικῶν ῥητόρων καὶ ἔχοντα ἕνα τῶν διακαεστῶν αὐτοῦ πλῆθος,
τὸ νὰ γνωρισθῶσιν εἰς τὸ ἔκκλησιον ἐκδόσαντα τὰ εὐλογητὰ καὶ
ισχυρὰ καὶ πρακτικώτατα ῥήματα ἀνδρός, ὅστις ἐπιτυχέστερον καὶ
δημιούστερον παντὸς ἄλλου ἀνέπτυξε τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας καὶ
ἐντολὰς, ἔγραψε δὲ κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ συν-
αρπάξῃ τοὺς χριστιανούς παντὸς τόπου καὶ καιροῦ.

Εἰς τὴν παράφρασιν ταύτην ὁ κ. Γαλιάνος παρεκάλεσε νὰ μετέ-
σχῃ ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης ὁ σεβαστὸς καὶ ἰσαδελφὸς φίλος του
κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου, ἀριστοῦχος προλόγος τῆς Θεολογίας, ἱε-
ρεὺς δ' ἐν τῷ Ἐφεσείῳ Ἀδελφῷ, καὶ τακτικὸς τῆς « Ἀναπλάσεως »
συντάκτης. Ὁ κ. Ἀναστασίου, καὶ λόγῳ παιδείας καὶ λόγῳ κλί-
σεως καὶ ἡθους, εἶνε ἐκ τῶν δυναμένων ἄριστα νὰ νοήσῃ καὶ ἐρ-
μηνεύσῃ τὸν μέγαν ἐκκλησιαστικὸν συγγραφεὴ καὶ ῥήτορα, ἀποσι-
λεῖ δὲ μίαν ἐπὶ πλέον ἰσχυρὰν ἐγγύησιν τῆς πλήρους ἐπιτυχίας τοῦ
ἐπιχειρουμένου ἔργου.

Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἐπιτακτικωτάτῃ θεωρεῖται ἡ ἐργασία τῆς ἐκ-
κλησιαστικῆς ἡμῶν ἀνορθώσεως καὶ τῆς παρ' ἡμῶν δημιουργίας ἀλη-
θοῦς χριστιανικῆς ζωῆς, ἡ ἐκδοσις τῶν Ἀπάντων τοῦ Χρυσοστόμου
μετὰ δημόσιον ἐρμηνευτικῆς αὐτῶν παραφράσεως, κέλῃται νὰ προσ-
φέρῃ μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἀνωτέρω σκοπόν, ἡ δὲ « Ἀναπλά-
σις » χεῖρε δίδει εἰς δύο τῶν κορυφῶν αὐτῆς ἐργασιῶν ἕκαστην ὁ
κλήρος τῆς διακονίας ταύτης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Ἐν τῇ Ἰαπωνίᾳ ὑπάρχουσι 225 ὀρθοδόξοι ἐκκλησια-
στικαὶ κοινότητες, ἀριθμοῦσαι 23,856 μέλη, ἐξ ὧν 33 κλη-
ρικὸς 168 κληρικός τοῦ Ἐπαγγελλίου καὶ ἕνα ἐπίσκοπον. Πάν-
τας ἐνοεῖται Ρώσους. Κατὰ τὸ ἔτος 1897 ἐπαρτίσθησαν
992 ἄτομα. Ἐν πάσαις ταῖς κοινότησι ἐφοίτησαν κατὰ τὸ
ἔτος 1897 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 202 ὑπὸ διδασκά-
λου 37. Ἐκδίδονται δὲ καὶ 3 ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ.

— Μίγα καὶ ποικίλον φιλοφρονητικὸν κτῆσθαι λαί-
τουργεῖ ἐν Τουρίνῳ χορηγοῦν ἄσπλον εἰς δολοφονίαν πληθυ-
σάν. Κατέχει ἐκπαιδὸν 200,000 τετρ. μέτρων καὶ περιέχει
πλατεῖα, αὐλὰς, οἰκίας, πλυντήρια, ἐργαστήρια μηχανεῖα,
ἀτμομηχανάς, ἐργαστήρια καὶ σχολεῖα. Ἰδρυτὴς αὐτοῦ εἶνε
ἱερεὺς τῆς Κοππολίτης καλούμενος, ποθήσας τὴν ἰδρύσιν τού-
του ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Ἡρῆτο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ μικροῦ,
δεχόμενος εἰς ὀλίγα δωμάτια, τὰ ὅποια ἐνοικίασεν ἐπὶ τοῦτον,
τοὺς πρῶτους ἀσθενεῖς, οἵτινες τῷ ἔτυγον κατόπιν περισσο-
τέρους μέχρις οὗ κατεσκεύασε τὸν κολοσσόν, ὅστις νῦν ὑπάρ-
χει. Ἐκαστον διαμέρισμα τοῦ Ἀμικρῶ οἴκου τῆς Θείας Προ-
νοίας ὡς ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς τὸ μίγα τοῦτο ὄνομα ὑπὸ
τοῦ Κοππολίτου, καλεῖται « Οἰκογένεια ». Τὸ κτῆσθαι
λατρουργεῖ ἔχον τοὺς ἀρίστους ἐκ Παρισίων ἱατροῦς καὶ ἡλ-
θεν ἀρρώγας πᾶσα ἡ Ἰταλία διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἱεροῦ ἱε-
ρέως. Μεγιστὰς δὲ πολλοὶ τιμὴν αὐτῶν θεωροῦσιν νὰ ὑπη-
ρεῖται ἐν τῷ φιλοφρονητικῷ τούτῳ ἱδρύματι ὡς νοσοκόμοι,
οἵα ὀλίγοι δὲ νέοι ἐν αὐτῷ παιδευσθέντες ἐμορφώθησαν ὡς
ἱερεῖς καὶ ἱδρυσαν παρρητῆματα τούτου ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις.
Τὸ ἴδιον δὲ ἱδρυμα ἐξακολουθεῖ μεγαθυροῦμενον. Ἐκράτησε
δὲ δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα « Ἐγκυκλοπαιδεῖα τῆς καθολικῆς φι-
λοφρονητικῆς. » Αὐτὰ κατορθοὶ ἡ θέλησις.

— Ἐγκριτος γερμανὸς ἀντισυνταγματὴς ὁ Κάρολος Χρόν
δημοσιεύει ἐν τῷ φιλολογικῷ παρρητῆματι τῆς « Γεν. Ἐφη-
μερίδος » τοῦ Μονάχου, πραγματείας, ἐν ᾗ κατακρίνει τὴν
Αὐστρουγγρικὴν ὁράσιν πρὸς ἐπίλουςιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζη-
τήματος διὰ τῆς ἐνώσεως τῶν συμφερόντων τοῦ παπισμοῦ
πρὸς τὰ τῆς μοναρχίας. Τὸ συμβῆναι μέλιστα σήμερον ἐν
Ὁθγερλίᾳ, Βοσνίᾳ καὶ Ἑρζεγοβίνῃ, καθ' ὅ αἱ ἐκεῖ ἀρχαὶ
πεύονται νὰ περιορίσωσι τὴν αὐτονομίαν τῶν κοινοτήτων
καὶ νὰ ἐνισχύσωσι τὴν ἱεραρχίαν ἀντίκειται εἰς θεμελιώδεις
ἀρχὰς τῆς ὀρθοδόξου ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον οὕτω ἡ
ἐκπύρωσις τοῦ καθολικισμοῦ ἔλκει τὴν λόγην τῶν Ρώσ-
ων, πρῶτον πολλὴν περιπλέκειν τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα. Συ-
νιστᾷ δὲ ὁ ἐν λόγῳ ἀντισυνταγματὴς τὴν θεραπείαν καὶ προα-
γωγὴν τῶν ἐθνικῶν ὀρθοκρασιῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ χερσονήσῳ
καὶ οὐχὶ τὴν συγχύσιν τούτων μετὰ τοῦ καθολικισμοῦ.

— Ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Ἐπαγγελλίου ἐνοσιλευθή-
σαν δωρεάν κατὰ τὸ ἔτος πτωχοὶ, πνευματικαὶ καὶ
πρόσφυγες Κρήτες καὶ Θεσσαλοὶ 1323 καὶ ἐπὶ μετρία
ἀμολῇ 331 πλὴν τῶν ὑποβαλλομένων καθ' ἑκάστην δωρεάν
εἰς ἐξέτασιν ἱατρικὴν. Αἱ δαπάναι τοῦ καταστήματος ἀνῆλ-
θον εἰς 244,020 ἑρ. τὰ δὲ ἐσόδα εἰς ἑρ. 155,234. Παρου-
σιάζεται λοιπὸν καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν φιλοφρονητικῶν ἑλλειμμα
ἑρ. 88 χιλιάδας 795.

— Μεγάλα τιμὰ ἐδόθησαν ἐν Πετροῦπολει εἰς τὸν ἡγε-
μόνα τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδον, ἐπισκεψάμενον τὸν Τσά-
ρον. Μεγάλῃ δὲ συγκλήσειν ἐδοκίμασεν ὁ καὶ τῆς Μόσχας
ὅτι εἶδε τὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν διάδοχον αὐτοῦ, ποιούντες τὸ
σημεῖον τοῦ συναρῶν ὀρθοδόξους καὶ ἀσπαζομένους τὰς ἀγίας
εἰκόνας. Ἐν ἄρθρῳ ἡ « Ἐφημερίδα » τοῦ Βερολίνου μεταξὺ
ἄλλων γράφει καὶ ταῦτα. « Ὅτε τὸ Βατικανὸν ὑποβόηθησε
τὸν χωρισμὸν τῆς βουλγαρικῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ὀρθοδόξου
πατριάρχου, Πίος ὁ Θ' καὶ Ἀντωνέλλης δὲν προεμάνευσαν

ποιούτην τὴν ἐκδοσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Λέων ΙΙ' ἀδυσωπῆτως
μνηστικῶς ἐπὶ τῇ ἐξομολογίᾳ τῆς Σόφρας, ἐν ᾗ ἔφη εὐχα-
ρίστως τὴν ἐπιδικαστικὴν ἐν Πετροῦπολει ἐκδοσὶν ἀπορριπθί-
τος τῆς τῆς Ρωμῆος Ἐκκλησίας. »

— Τὸ Μαυροβούνιον σπουδαίως ἐσχάτως ὀρεῖ κατὰ τῆς
Αὐστριακῆς πολιτικῆς. Ὄντεῦθεν ἀπατάσσεται ἐπιπλεόν-
τις ἐναντίον τοῦ αἰ ἐφημερίδας τῆς Βιέννης. Κατὰ τὴν
« Πολιτ. Ἀναπόκρισιν » πολυάριθμοι Βιέννοι καὶ Ἑρζε-
γοβίνιοι συλλέγον τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀποστόλων Πέ-
τρου καὶ Παύλου εἰς Κατίνην, πρωτεύουσιν τοῦ Μαυρο-
βουνίου. Ὁ πρίγκιψ Μίρκας προσεφώνησεν αὐτοὺς ἐν τῇ
πλατεῇ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἡγεμόνος Νικήτα. Ἐπικολοῦ-
θησαν δὲ σκηνὰ θεοφρόνους διὰ τὴν ἀδελφότητα τῶν λαῶν
τούτων. Οἱ ἐν τῶν κατελειμμένων ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ἐπαρ-
χιῶν Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης προσωμνηταὶ ἐξενίστησαν
ἐκδοσὶν δαπάνη. Καὶ ὁ πανσλαβιστικὸς τύπος πορπαίνεται
ἀσκήρει σφοδρότερον κατὰ τὸν αὐστριακὸν ἀρχόν, ὡς κα-
ταπνεύσων τοὺς ὀρθοδόξους καὶ προστατευομένους τοὺς καθο-
λικούς. Ἀμφότεροι δὲ Αὐστριακοὶ τε καὶ Ρώσοι ὀργισθῶ-
νται ὑπὲρ ἐπικρατήσεως ἐν Ἀνατολῇ. Δι' ἀμφοτέρων δὲ ἡ
βουλὴ τῆς Θείας Προνοίας τελεῖται.

— Οἱ Βούλγαροι ἐξακολουθεῖσι τὰς κατ' Ἑλλήνων κα-
ταδιόξεις των. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐξώρισαν τὸν ἐν τῇ κω-
μοπόλει Ἀσπερὶ παρὰ τὴν Βάρναν διδάσκαλον, ὡς παρανό-
μως ὤθεν διδάσκοντα καὶ κατέλαβον αὐτοκρίτως τὴν Ἑλ-
ληνικὴν σχολήν.

— Κατὰ τὴν στέφιν τοῦ Πάπα ὁ τελετάρχης φέρει ἀνημ-
μένην λαμπάδα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἑτέρας κά-
λαμον, ἐφ' οὗ ὁρᾷ τὸν λίνον εἶνε ἐνθεωμένη. Τὸ λίνον ἀνά-
πτειται ἐπὶ σιγῇ ἀναφλέγεται καὶ εἰτα σβέννεται· ἡ δὲ
λεπτὴ τέφρα πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πάπα, ἐνῷ οἱ ἱερεῖς
ψάλλουσιν « Ἄγιε πᾶτερ, οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα ἡ ἐγκύ-
σμιος. »

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐδομαδὸς ἀρχήθει ἐκ Πατρῶν
διατρίβει ἐνταῦθα μεταξὺ συγγενῶν, φίλων καὶ παλαιῶν
μαθητῶν, ἐνωτικῶμενων ἡθῶ τῶν σημῶν αὐτοῦ ῥημάτων ὁ
σεβ. Πατὴρ καὶ Ἡλίας κ. Ἱερόθεος.

— Ἐν Γερμανίᾳ εἰς μέγα ζήτημα ἀπέθῃ μεταξὺ τῶν
παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων ἡ χρῆσις τοῦ βιβλίου πρὸς
σπερμονισμὸν τῶν μαθητῶν. Εἰς τὸ ζήτημα ἀνεμίσχθη καὶ τὸ
Συνβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐπισκοπήσαντα ἀπόφασιν δι-
καστηρίου, καταδικάσαντος διδάσκαλον μαρτυρήσαντα μαθη-
τὴν. Ἡ διδασκαλία δὲον νὰ γίνηται ἐν παιδείᾳ καὶ νοη-
θεσίᾳ Κυρίου κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Δὲν δύναμεθα νὰ ἀρνη-
θώμεν ὅτι ὑπάρχουσι φύσεις τινεῖς διὰ μαρτυρώσεως σφρα-
γισμέναι· ἀλλ' ἡ μαρτυρία πρέπει νὰ εἶνε λελογισμένη.
« Ὁ φειδόμενος δὲ τῆς ἐκποῦ ῥάβδου, κατὰ ἁγίαν Γραφήν,
μισεῖ τὸν ἐκποῦ ὅλόν. »

— Καὶ ἐν Ἀερμασίᾳ τῆς Κύπρου ἰδρύθη ὀρθοκρατικὸς σύν-
δεσμος τῆς « Ἐνθεωρίας » σκοπὸν ἔχων τὴν λαϊκὴν διδασκα-
λίαν. Ἐβλογητὸν τὸ ἔργον καὶ ὁ ζήλος μεθ' οὗ ἤρξαντο τοῦ
ἔργου οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου.

— Ἀπέθανεν καὶ ἕτερος ἱσχυρὸς νοῦς τοῦ αἰώνος μας, ὁ
Βίσμαρκ. Ὁ ἀνὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὰ ὅρια τῶν πο-
λιτικῶν του συνδυασμῶν πέρα τοῦ ἐγκρίτου συμφέροντος
τοῦ ἔθνους του. Δὲν ἦτο Γάλλος. Ἐντεῦθεν διὰ τούτων
μὲν ἐπένθησαν ἅπαντες οἱ λαοί, ἐν ᾗ διὰ τὸν Βίσμαρκ μόν-
ον οἱ Γερμανοί.

— Ἐργον σπουδαῖον καὶ ἐμβροτὴ ἐργασίαν μαρτυροῦν
ὑπὸ τὸ τίτλον τὰ ἀναγνωστικὰ βιβλία τῶν μακρῶν ἀλλη-
ροπαίδων ἐξέδωκεν ἐξοχότης περὶ τὰ παιδαγωγικὰ ὁ κ.
Χαρίσιος Παπαμάρκος. Τὸ ἔργον ἀποτελοῦσιν δύο ὁγκοὶς τό-
μοι φιλοτεχνηθέντες ἐκ τῆς τυπογραφίας τῶν ἀδελφῶν Περρῆ.
Ἐπεὶ δὲ ἀπαραίτητον ἐφύδον παντὶ παιδαγωγῷ καὶ λογίῳ.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν
Βύβλον 18 — 19 μ. μ.

Κυριακῇ 26 Ἰουλίου Μ. Γαλανός.
Τετάρτῃ 29 Ἰουλίου Κ. Δικλημαξ.
Σαββάτῳ 1 Αὐγούστου Ζ. Τυπάλδος.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ νοτῷ τῆς ἁγίας
Ἐλισάβεθ 25 1/2 — 26 1/2 μ. μ.

Κυριακῇ 26 Ἰουλίου Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Εἰς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἰμμήμα τῆς Ἀναπλάσεως
ἐν τῷ ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ

Κυριακῇ 26 Ἰουλίου 5—6 Κ. Διακλημαξ.

Ἰν τῷ Ξανθείῳ Ὀρφονοροφείῳ

Πέμπτῃ 30 Ἰουλίου 8—9 Μ. Γαλανός.

Σαββάτῳ 1 Αὐγούστου 8—9 Δ. Παπαδόπουλος.

Εἰς τὴν λαϊκὴν Σχολὴν Ταμειουτηρέου
Οἰκονομίας 8—9

Σαββάτῳ 1 Αὐγούστου Ἀρχιμ. Ἱ. Μαρτίνος.

Εἰς τὴν φυλακὴν Βουγγροῦ.

Παρασκευῇ 31 Ἰουλίου 7 1/2 — 8 1/2 π. μ. Ἱ. Ἀναστασίου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 2ης Αὐγούστου 1898.

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς με-
τεωμένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κεφάλαιον

* Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμῶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς
ἐπιθανάτους, οἱ θάνατον ἐγενήθησαν τῷ κόσμῳ, καὶ ἁγγέλοις καὶ
ἀνθρώποις. ⁹ ἡμεῖς μισοὶ διὰ Χριστόν. ἡμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ
ἡμεῖς ἄσθενοί. ἡμεῖς δὲ ἰσχυροί. ἡμεῖς ἔλθοι, ἡμεῖς δὲ ἀπαιτοί.
¹⁰ Ἀλλ' οἱ ἔργα τῆς ὥρας καὶ πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύο-
μεν, καὶ κολαρίζομεθα, καὶ ἀστατούμεν, ¹¹ καὶ κοπιῶμεν ἐργαζό-
μενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ. λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν διωκόμενοι, ἀνεχό-
μεθα. ¹² βλασφημούμενοι, παρκαλοῦμεν ὡς περικυβέμεθα τοῦ
κόσμου ἐνεσθῆμεν, πάντων περίφημοι ἕως ἄρτι. ¹³ Οὐκ ἐνείπον.
ὡμὰς γράψω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νοθεύω. ¹⁴ Ἐάν
γὰρ μισοῖς παύσασθαι ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέ-
ρας ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννη-
σα. Παρκαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

* Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐκρίνεν ὅτι πρέπει ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι νὰ φι-
νώμεθα ὅμοιοι μετὰ τοὺς χειροτέρους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας, μετὰ τοὺς
κακοῦς τοὺς ἀναξίους νὰ εὐρίσκοντο μετὰ τῶν ζώων, τοὺς
καταδικασμένους καὶ ἀπαγομένους εἰς θάνατον ὥστε κατηντήσα-
μεν κοινὸν θέημα, καὶ προσεχόμενοι τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου
διότι καὶ ἁγγέλοι καὶ ἄνθρωποι βλέπουν μετὰ πολλὴν ἐνδιέφερον καὶ τὰ
ἔργα καὶ τὰ παθήματά μας. ¹⁰ Ἐνῶ δὲ σὲ οἱ ἄλλοι Χριστιανοὶ θεω-
ρεῖσθε φρόνιμοι, ἐπειδὴ ζῆτε ἥσυχον καὶ ἔντιμον χριστιανικὸν βίον,
ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι νομιζόμεθα μισοὶ γὰρ τοῦ Χριστοῦ, διότι ζώ-
μεν βίον ἀγωνιστῶν πρὸς διάβον τοῦ Εὐαγγελίου. ¹¹ Ἐνῶ σὲ οἱ
ἄλλοι χριστιανοὶ φαίνεται ἰσχυροί, ὡς ἀγαπώμενοι καὶ ἀπαιτητοί,
μενοὶ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας σας, ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι φαίνομεθα ἄσθε-
νοί, διότι ἐκτεθέμεθα εἰς τὸ μέσος καὶ τοὺς διωκτικούς τῶν ἀνθρώπων
πολεμούντες τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὰς προλήψεις αὐτῶν. ¹² Ἐνῶ
σὲ οἱ ἄλλοι Χριστιανοὶ χαίρετε τὴν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν τῶν ἀν-

θρώπων, ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι ὑπομένομεν τὰς προσβολὰς καὶ ἀτι-
μώσεις καταδικώμενοι καὶ ὑπὸ τοὺς ὄχλους καὶ ἀπὸ τῆν ἐχούσαν.
Πολλὰς φορές μέχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ
στερνώμεθα καταλλήλων ἐνδυμάτων καὶ περιπλοκῶν καὶ περιπλοκῶν
παντοφύλλων γὰρ νὰ ἔχωμεν ὑδάτου σταθερὰν κατοικίαν, καὶ κοπι-
ῶμεν ἐργαζόμενοι μετὰ τῶν ἰδίων χερσὶν μας. Ἐνῶ μὲς ἐβρίσκον, ἡμεῖς
διδομεν εὐχὰς καὶ εὐλογίας εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἐκκλησίας καὶ προσευχόμεθα
ὡς τῆς σωτηρίας τῶν ἐν ἡμῶν διακόνων, ἡμεῖς δὲν ἀγανακτοῦμεν.
ἀλλὰ δεκνόμεθα πολλὴν ἀνοχὴν καὶ παρκαλῶμεθα πρὸς τοὺς διακόνους
μας. ¹³ Ἐνῶ μὲς βλασφημοῦν, ἡμεῖς προτρέπομεν εἰς πίστιν καὶ μετάνοιαν
ἐκείνους οἱ ἐπὶ τοὺς μὲς βλασφημοῦν. Ἐως τὰ ἔσχατα ὅς ἐκείνους
μὲς θεωρεῖ, ὅτι εἰμὲν καθέμεθα, μὲς θεωροῦν πάντες, ὅτι εἰμὲν
ἀποσπογγίσματα καὶ σιὸν ὕδατος. ¹⁴ Δὲν σὲ γράψω ταῦτα διὰ νὰ σὲ
φῶς ἰσχυροῦς αἰσγύνην καὶ ἐντραπήν. ἀλλὰ σὲ φῶς σκοπίμως τὸ
προβλεπόμενόν μου, διὰ νὰ σὲ νοθεύω, ὡς τέκνον μου ἀγαπητὸν, νὰ
ταπεινωθῇ καὶ νὰ ἴσθαι ἀνεκτικὸς πρὸς ἀλλήλους, μιμούμενοι τὸ
παράδειγμα τῶν ἀποστόλων καὶ ἐμοῦ, ὅστις εἰμαι ὁ πατήρ σας.
¹⁵ Διότι πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ὅτι, ἐάν ἔχητε πολυπληθεῖς παιδαγω-
γούς, διὰ νὰ σὲ διδάσκωσι καὶ νὰ σὲ μορφώσωσι χριστιανικῶς,
ἀλλὰ δὲν ἔχετε πολλοὺς, οἱ ἐπὶ τοὺς νὰ εἶνε πατέρες σας. Διότι ἐγὼ σὲ
ἀνέπλασα καὶ σὲ ἀνεγέννησα χριστιανικῶς, πρῶτος κηρύξας μεταξὺ
σας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ καὶ φρονίζω διὰ σὲ ὡς πα-
τήρ σας. Σὲ παρκαλῶ λοιπὸν νὰ μιμῆσθε τὸ ἰδικόν μου παρά-
δειγμα, καὶ νὰ μὴ ὑπερφρονῇτε φησισόμενοι ἐναντίον ἀλλήλων.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 2ης Αὐγούστου 1898.

Κεφάλαιον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρωπίνως τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονιπετὸν
αὐτῷ, καὶ ἔλεγεν. Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σιληνιάζεται,
καὶ κακῶς πάσχει. Πολλὰς γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλὰς εἰς
τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήνεκε αὐτὸν τοῖς Μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἔδω-
κέν ησαν αὐτὸν θεραπεύσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν. Ὡ γενεά
ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε
ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον καὶ ἔβη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς
ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν,
εἶπον. Διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς
εἶπεν αὐτοῖς. Διὰ τὴν ἄπιστιν ὑμῶν. ὁμοῦ γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐάν
ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπης ἐρεῖτε τῷ ὄρει τοῦτο. Μετάθεθι
ἐκεῖθεν ἐκεῖ, καὶ μεταθέσεται καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ
τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρε-
φόμενοι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Μὴ εἰ
οὐκ τοῦ ἀνθρώπου παραβέσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτείνου-
σιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθεῖται.

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἦν δὲ ὁ καιρὸς κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν. Ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ
ἐγονάτιζεν ἐμπρὸς τοῦ καὶ τοῦ ἔλεγε. Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, καὶ
θεραπεύσον τὸν υἱόν μου, διότι πάσχει ἀπὸ σιληνισμοῦ καὶ ὑπερ-
βαίνει ἀπὸ πολλὰ κακὰ. Πολλὰς φορές πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ κατὰ καὶ
πολλὰς φορές εἰς τὸ νερόν νὰ πνιγῇ. Ἐφερα αὐτὸν εἰς τοὺς μαθητάς
σου, καὶ δὲν ἔδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσωσι. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη
καὶ εἶπεν. Ὡ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη γενεά, ἕως πότε θὰ εἰμαι
μεθ' ὑμᾶς; ἕως πότε θὰ σὲ ὑπερβαίω; Φέρετε αὐτὸν ὧδε ἐνώπιόν
μου. Τότε ὁ Ἰησοῦς διέταξε τὸ ἐκβαλεῖν τὸ πονηρὸν πνεῦμα νὰ
ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ παιδίου, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ αὐτοῦ, καὶ ἐθεραπεύθη ἀπὸ
τῆν ὥρᾳ ἐκείνῃ. Τότε ἦλθον οἱ μαθηταὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Ἰη-
σοῦν καὶ εἶπον. Διὰ τί ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐκβάλωμεν τὸ δαι-
μόνιον; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς. Δὲν ἠδυνήθητε ὅτι ἐκείνους
ἄπιστοι εἰσθε. Διότι μετὰ βεβαιότητος σὲ λέγω ὅτι, ἐάν ἔχητε πίστιν
ὡς κόκκον, ὅπως ὁ κόκκος τοῦ σινάπης, θὰ δυνήθητε νὰ εἰπῇτε εἰς τὸ
βουνὸν τοῦτο. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἔπαγε ἐκεῖ. καὶ ὁ λόγος σας θὰ
γένηται ἔργον. τὸ βουνὸν θὰ μετατοπισθῇ, καὶ τίποτε δὲν θὰ σὲ εἶναι
ἀδύνατον. Μόνον δὲ μετὰ προσευχῆς καὶ μετὰ νηστειῶν δύναται κανεὶς νὰ
ἐκβάλῃ τὰ πονηρὰ αὐτὰ πνεύματα, ἐκ τῆς συνεργίας τῶν ἐποίων
προέρχεται ὁ σιληνισμός. Ἐνῶ δὲ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν,
εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ εἰ οὐκ τοῦ ἀνθρώπου μέλλω νὰ πα-
ραβέσθαι εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ με ἀναιδέωσιν, καὶ τὴν
τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστήθω.

Κ. Α. Διακλημαξ